

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ Η. ΣΤΕΙΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἄγαπητέ μου κύριε, ἔχω νὰ κάνω κάτι καλύτερο ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκούω τὴν ἱστορίαν σου γιὰ τὸ μεγάλο πουλί, φωνάζει ὁ ἀρχισυντάκτης εἰς ἓνα πτωχικὰ ἐνδεδυμένον ἄνθρωπον, ποῦ ἐστέκετο ἐμπρὸς του!

—Μὰ ἂν εἶναι ἀληθινὸ κύριε ἀρχισυντάκτη; Ὅταν προχθὲς τὸ βράδυ ἐρχόμουν ἀπὸ τὴν ταβέρνα...

—Νὰ γι'αὐτὸ τὸ εἶδες τὸν διέκοψεν ὁ Φράνκ Τέν.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶχα πειε καθόλου ὅταν εἶδα τὸ πουλί!

Ὁ Τέν ἤρχισε νὰ ἐκνευρίζεται

—Θεέ μου, ἀλλὰ τότε τελείωνε γρήγορα τὴν ἱστορίαν σου, ἐκραύγασε, βλέπεις ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν!»

—Τότε μπορῶ νὰ ξαναπεράσω ἀργότερα, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος λιγάκι σαστισμένος.

—Ὅχι, ὄχι γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀρχισυντάκτης ἐσήκωσε τὰ χέρια σὰν νὰ ἐδέετο. Διηγήθητε μου γρήγορα. Ὅταν ἐβγήκατε ἀπὸ τὴν ταβέρναν;...

—Μάλιστα κύριέ μου κατένευσε μὲ σπουδὴν ὁ ἐρωτηθεὶς. «Καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνατείλει καὶ ὅλα ἦσαν καθαρά καὶ ἡσυχά. Δὲν ἤκουετο κανεὶς θόρυβος....»

—Ἄλλὰ ἐλάτε εἰς τὴν ἱστορίαν σας!

—Μὰ κα' αὐτὸ ἐδῶ ἀνήκει!

Ἦμουν τρομαγμένος ἀκριβῶς γιατί ἦτο τόση ἡσυχία!

—Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος! Ἄνθρωπέ μου τελείωνε!

—Νὰ καὶ ἔξαφνὰ βλέπω ἐκεῖ ἐμπρὸς μου ἓνα μεγάλο πουλί. Ἄλλὰ τόσο μεγάλο κύριε ἀρχισυντάκτη ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω!

Ἐπέταξε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ σπῆτια, ὑψηλά καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη!

—Ε! Καί; ὁ Φράνκ Τέν τὸν ἐκοίταξε ἐρωτηματικά, καὶ ἔπειτα;

—Ἄλλὰ ἦταν ἓνα τόσο μεγάλο πουλί, κύριε ἀρχισυντάκτη ποῦ ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ! Αὐτὸ πρέπει νὰ μπῆ εἰς τὴν ἐφημερίδα!

—Ἄλλὰ ἄκουσέ με, δὲν ἐβαστήχτηκε πλέον ὁ ἀρχισυντάκτης, εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ χασομερᾶς γιὰ νὰ μοῦ διηγηθῆς, ἔπειτα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ διηγηθῆς παρὰ ὅτι ἓνας ἀετὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸν ζωολογικὸν κῆπον καὶ τέλος ζητᾶς ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀνοήσται νὰ μποῦν καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα! Αὐτὸ εἶναι πολὺ βλακῶδες, Σᾶς χαιρετῶ!

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν πόρταν. Ὁ ἐργάτης ὅπι σθοχώρησε ὀλίγον τρομαγμένος.

—Ἄν ὄμως... ἤρχισε πάλιν.

—«Ἐξω» ἐβρυχήθη ὁ Τέν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξηφανίσθη. Βαθειὰ ἀναπνέων ὁ ἀρχισυντάκτης ἔπεσεν εἰς τὸ κάθισμά του ἀφοῦ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν φασορίαν αὐτὴν καὶ ἐσήμιανε τὸ κουδοῦνι του.

—Δὲν εἶμαι διὰ κανένα πλέον ἐδῶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κύριον Χόλστεν, εἶπεν εἰς τὸν εἰσελθόντα ὑπάλληλον καὶ ἀφοσιώθη πάλιν εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ κ. ἀρχισυντάκτης δὲν δύναται νὰ δεχθῆ κανένα ἄλλον ἀπὸ τὸν κύριον Χόλστεν, ἐργά-

ζεται ήκούετο ή φωνή του ύπηρετού εις τήν προθάλαμον.

Ένας άνθρωπος έξηρεθισμένος έπετάχθη κυριολεκτικώς επάνω.

—'Αλλά σās είπα, ότι θέλω νά ανακοινώσω μίαν σπουδαίαν ανακάλυψιν, έφώναξεν, γιατί δέν με άνηγγείλατε;

—'Ο κύριος Τέν εργάζεται, δέν μπορεί νά σās δεχθῆ, επανέλαβεν ό υπάλληλος ήμμεγείρον τούς ώμους του.

—'Αλλά πρόκειται γιά τά εξαφανισθέντα πτώματα, έφώναξε πάλιν ό άλλος, ό κ. Τέν πρέπει νά με άκούση!

—'Ο κύριος εργάζεται, άντήχησεν πάλιν, περῶστε αὔριον.

Έξηγησιωμένος τελείως έφώναξε τότε ό άποπεμφθείς: Καί αυτό τό όνομάζετε σεις αυτό ένδιαφέρον. Νά χαρητε τήν έφημερίδα σας.

Καί άμέσως έσπευσε πρὸς τήν πόρταν διά νά φύγη. Τήν στιγμήν αὐτήν ή πόρτα ήνοιχθη άπ' έξω και όλοι οι ύπηρετάι έσηκώθησαν όρθιοι.

—Κύριε Χόλστεν, ό κύριος άρχισυντάκτης σās περιμένει, είπεν ένας εξ αυτών.

«Ζάκ Χόλστεν;» 'Ο άνθρωπος εις τήν πόρταν έγύρισε όπίσω,

—Μέ συγχωρείτε, Μπαίρκ είναι τό όνομά μου—έξ επαγγέλματος είμαι ζωγράφος, συγγνώμη άν σās κρατῶ—άλλά μόλις εις μάτη προσεπάθησα νά γίνω δεκτός άπό τόν κ. Τέν. 'Ηθελα νά του κάμω μερικās ανακοινώσεις σχετικῶς με τά εξαφανισθέντα πτώματα. 'Αλλά μέ άπέπεμψαν.

'Ο Χόλστεν πού κατ' άρχάς τόν ήκουε με άδιαφορίαν ήρχισε νά τόν προσέχη.

—'Ω! 'Αλλά κάθε είδησις έχει τήν σημασίαν της, είπε, θέλετε νά με συνοδεύσετε εις τόν κ. Τέν; Καί άμφότεροι εισήλθον εις τό λερόν δωμάτιον του άρχισυντάκτη.

* *

—'Επιτρέματέ μου νά σās γνωρίσω τόν κ. Μπέρκ, ήρχισε ό Χόλστεν.

—Δέν είναι άνάγκη. Δυστυχῶς γνωρίζω ήδη τόν νεαρόν κύριον.

'Ο Μπέρκ έγέλασε. «Ναι ό κ. Τέν έχει έναν τίον μου. Πρὸ όλίγου έξωγράφισα τήν δινδα Γκίγκιτ, τήν κόρην του και.....»

Έγύρισε τόκεφάλι του άιμαλου χορτισιου πού τώρα νάθέλη νά παντρευθῆ αὐτόν τόν έλεηνόν!, τόν διέκοψεν ό Τέν, «'Αλλά σου τό λέγω καθαρά.

Μή περιμένης τίποτε!»

—'Αλλά κύριε Τέν, είπεν ό Χόλστεν εις τόν ήρεθισμένον φίλον του, ό νέος μου φίλος έρχεται τώρα δι' άλλην έντελῶς ύπόθεσιν. Νομίζει ότι άνεκάλυψε τά ίχνη τών ληστών τών πτωμάτων. Δέν είναι έτσι;

—Καί άς δέν πρόκειται περι κυρίας ίχνῶν και πάλιν τά γεγονότα πού θά αναφέρω θά ώφελήσουν.

—'Ε! τότε έμπρός άκούομεν, του είπεν άκόμη άθελα ό Τέν.

Οι δύο κύριοι έλαβον θέσιν. 'Αφού δέν ήναψαν τά σιγάρα των ό νέος ήρχισε τήν διήγησίν του.

—Θέλω νά είμαι σύντομος. Χθές τό βράδυ ήμουν εις μίαν έορτήν καλλιτεχνών....»

—'Αιμαλε κόσμε. 'Ακόμη και αυτόν τόν καιρόν νά έορτάζης, τόν διέκοψεν ό άρχισυντάκτης θυμώμενος.

—Πρέπει νά αφήσετε τόν κ. Μπέρκ νά μάς τά διηγηθῆ όλα. 'Αλλως δέν θά φθάσωμεν ποτέ εις τό τέλος' λοιπόν παρὰ κάτω.

—'Η έορτή ήτο πολύ ώραία, π ο λ ὶ ὠ ρ α τ α κ. Τέν! έξηκολούθησεν ό Μπέρκ.

Καί ήρghάσαμεν και πολύ. Μόλις εις τās 8 τό πρῶι έπήγα στό σπητι. Τό άτελιέ μου είναι εις τήν όδόν Χόνεϊβουντ, εις τό νότιον μέρος τῆς πόλεως. Είναι σχεδόν κακά φωτισμένη.

Μόλις λοιπόν εισήλθον εις τόν στενόν αὐτόν δρόμον, είδα έμπρός μου έναν άνθρωπον νά εισδύη εις μίαν πόρταν πού έφερε ένα βαρύ πρῶγμα καθῶς έφαινετο.

Τά μάτια μου είναι γερά, κύριε Χόλστεν και είδα καθαρά, ότι ό άνθρωπος αὐτός έφερεν εις τόν ὄμιον του ένα ανθρώπινον σῶμα. «'Ενα π τ ὠ μ α!»

'Ο Χόλστεν επήδησε επάνω ήρεθισμένος.

—Που ήτο αὐτό, είπατε;

—Εις τήν όδόν Χόνεϊβουντ. Συνοδεύσατέ με άν θέλετε. Θά σās δείξω τό σπητι.

—Σās πέρνω εις τό αυτοκίνητόν μου. 'Ελάτε και σεις μαζίν Τέν. 'Ισως πιάσης τίποτε σπουδαίο γιά τήν έφημερίδα σου.

Πρὸ τῆς θύρας έστάκετο τό αυτοκίνητον του Χόλστεν.

«Εις τήν αστυνομίαν» έφώναξε εις τόν σωφέρ, Ξέρετε θέλω νά πάρω μαζίν μου τόν Γκόντινοφ. 'Ισως νά καταστῆ αναγκαία καμ-

μία φιλάκησις.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅλα ἐτοιμάσθησαν ταχέως. Ὁ Γκόντινορ εἰσήλθεν εἰς τὸ αὐτοκίνητον. Ὁ Μπέρκ ἐκάθισεν παραπλεύρως τοῦ σωφῆρ διὰ τὴν τοῦ δεικνύη τὸν δρόμον.

Οἱ ὄραται δρόμοι τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πόλεως ἤρχισαν νὰ χάνουν σιγὰ σιγὰ τὴν περιποιημένην ὄψιν των. Οἱ δρόμοι ἐγένοντο ὅλον καὶ στενότεροί. Λάσπη καὶ ἀκαθαροῖα ἦτο παντοῦ.

«Ἄλτ» ἐφώναξε αἴφνης εἰς μίαν γωνίαν ὁ ζωγράφος, «ἔδω εἶναι!» Ἀλλὰ πρέπει νὰ κατέλθωμεν γιατί τὸ αὐτοκίνητον δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὴν στενὴν πύραρον.

Ὁ σωφῆρ ἐφρενάρισε. Οἱ ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἐξήλθον μόλις τοῦτο ἐσταμάτησε.

—Πρόσεχε καλὰ Μπόμπ, ἐφώναξε ὁ Χόλστεν εἰς τὸν σωφῆρ. Ξεύρεις τί ἐν ἀνάγκη θὰ κάμῃς!

—Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡσυχος κύριε Χόλστεν, ἀπήντησεν ὁ Μπόμπ καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ βάθος τῆς θέσεώς του.

—Ἐδῶ λοιπὸν ἔλαβε χώραν ἓνα μέρος τοῦ ἐγκλήματος; ἠρώτησεν ὁ Γκόντινορ, μόλις οἱ εἰσαγωγῆς κύριοι ἔκαμψαν τὴν γωνίαν καὶ εἰσήλθον εἰς τὴν πύραρον.

—Δὲν πρέπει νὰ βγάζωμεν τόσοον ταχέως συμπεράσματα κύριοί μου ἀπήντησεν ὁ Χόλστεν.

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐβράδιζε πρῶτος.

—Ἐδῶ εἶναι τὸ ἀτελιέ μου. Ἄπ' ἔξω δὲν φαίνεται καὶ τόσοον ὄρατοι. Μέσα ὅμως εἶναι ἀρκετὰ ἀναπαυτικὸν καὶ εὐχάριστον καὶ ἐδῶ... .. ἔδειξε ἓνα μικρὸ σπιτάκι, «ἐξηφανίσθη ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ πτώμα.»

Οἱ κύριοι ἐστάθηκαν καὶ ἐξήτασαν τὸ κτίριον. Ἦτο ἀρκετὰ παλαιὸν, τόσοον ὥστε ἀπ' ἔξω νὰ στηρίζεται ἡ ὀροφή μὲ καθρόνια. Ἡ πύρα εἶχε ἐπισκευασθῆ τελευταίως, τὰ φύλλα τῆς ὀροφῆς δὲν προσσημόζοντο καλὰ καὶ ἀφιναν μίαν μεγάλην σχισμὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἴδῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Ὁ Γκόντινορ ἐπλησίασε τὴν σχισμὴν καὶ πεφίεργος προσεπάθησε νὰ κοιτάξῃ μέσα.

—Δὲν φαίνεται τίποτε, εἶπεν,

—Τὰ παράθυρα εἶναι κλειστά. Λοιπὸν, συνεπλήρωσεν ὁ Τέν,

Ὁ Μπέρκ περιῆλθεν οἰωπηλὸς ὀλόκληρον τὸν οἰκίον. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπέστρεψε,

—Κύριε Χόλστεν, ἀπὸ πίσω εἶναι καὶ ἄλλη

εἴσοδος. Μάλιστα μοῦ φαίνεται ὅτι μέσα καὶ ποιοὶ βηματίζει, προσέθεσεν σιγανά.

—Ἄς κτυπήσωμεν, ἀπεφάνθη ὁ Ζάκ. Σὺ ἀγαπητὲ Μπέρκ ἔχε τὸν νοῦν σου μήπως φάγῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πσινήν πόρταν. Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδον.

Ἡχηρὸν ἀκούσθηκε τὸ κτύπημά του εἰς τὴν πόρταν. Ἡχηρὰ ἀκούσθησαν τὰ βήματα, ποῦ ἐπλησίασαν,

—Ποῖος εἶναι; ἐφώναξε μία βραχνὴ φωνή.

—Ἄνοιξατε ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου.

Ἡ πόρτα ἦνοιξε ἀθελὰ καὶ μὲ ἓνα φοβερὸ τρέξιμο. Ἐνας ἄνδρας ἀπάνω ἀπὸ σαράντα ἔτων ἐστάκετο εἰς τὸ κατώφλι τῆς.

—Τὶ συμβαίνει; Ἐδῶ δὲν ἔχετε τίποτε νὰ ζητήσητε, καὶ ἠθέλησεν νὰ κλεισῇ πάλιν τὴν πόρταν. Ἀλλὰ ἦδη ὁ Τέν εἶχε θέσει μέσα τὸ πόδι του. Ὁ Χόλστεν εἰσήλθε. Ἀλλὰ ἀμέσως ὀπισθοχώρησε. Μία ἀπαίσια ὀσμὴ σάπιου κρέατος ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας δὲν τὸν ἀφήκε νὰ προχωρήσῃ.

—Γκόντινορ, μείνατε ἐδῶ, ὁ Τέν καὶ ἐγὼ θὰ ὀδηγηθῶμεν ἀπὸ τὸν κύριον.....

—Δρ. Γιουάν ἱατρὸς, συνεπλήρωσεν αὐτὸς

—Ἀπὸ τὸν Δρ. Γιουάν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, εἶπεν ὁ Χόλστεν. Σὰς παρακαλῶ κύριε.

Ἐδειξε τὴν ἀστυνομικὴν του ταυτότητα καὶ ἐπροχώρησε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρταν ποῦ ὤδηγεῖ εἰς ἓνα ἡμισκότεριον δωμάτιον.

Καὶ ἐδῶ ἡ αὐτὴ δυσσομία. Ὁ Τέν ἐκράτει τὸ μαντῆλι του εἰς τὴν μύτη του, ἔσπευσε εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ κλειστά παράθυρα καὶ τὴ ἦνοιξε.

Ὁ Χόλστεν ἐτράβηξε τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρον καὶ ἔτσι ἐφωτίσθη ὀλόκληρον τὸ δωμάτιον. Τὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ὅλα ἄνω κάτω.

Εἰς τὸ δεξιὸν τοῖχον ἦτο μία ταξέρα μὲ διὰ ἄφορα μπουκαλάκια. Εἰς τὸ ὑψηλότερον ῥάφι ἦτο μία ὀλόκληρος σειρὰ ἀπὸ κλειστά μεγάλα μπουκαλάκια εἰς τὰ ὁποῖα ἐκολύμβων μέσα εἰς οἰνόπνευμα τμήματα ἀνθρώπων σωμάτων, Σωματάκια παιδιῶν παράκαιρα γεννηθέντων καὶ ἄλλα.

Εἰς τὸν ἀριστερὸν μέρος τοῦ δωματίου ἦτο μία σιδηρὰ θερμάστρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε τοποθετηθεῖ ἓνα μίγμα ἀπὸ τὸ ὅποῖον προ-

Τέμενος εις τὴν Γερμανικὴν πόλιν Σβέττινγκεν τῆς Βάδης ἧτις φη-
μίξεται διὰ τῶν βασιλικῶν αὐτῆς κήπων πιδτὸν ἀντί-
γραφὸν τοῦ Κήπου τῶν Βερσαλλῶν

ἤρχετο ἢ ἀπερίγραπτος ἐκείνη δυσσομία,

Εἰς τὸ μέσον ἔκειτο μία μεγάλη τράπεζα ἐ-
πάνω εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο κομμάτια κρέ-
ατος ἐπεξεργασμένα, αἱματομένα ὑπολείμμα-
τα κ.λ.π.

Τὸ ἀπαισιώτερον ὅμως ἦτο κρεμασμένοι εἰς
τὸν τοίχον: Ὑπολείμματα ἑνὸς ἀνθρώ-
πινου σώματος.

Τὸ φρικιαστικὸν αὐτὸ θέαμα ἔκαμε τὸν Τέν

νὰ ἐκβάλῃ ἀκουσίως του κραυγὴν. Καὶ αὐτὸς
ὁ Χόλστεν ἔστρεψε διὰ μίαν στιγμὴν μὲ ἀη-
δίαν τὸ πρόσωπόν του.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα! Αὐτὸ εἶναι περισ-
σότερον ἀπὸ ἀποτρόπαιον! ἐψιθύρησε.

Ὁ Δρ. Γιουάν ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν μὲ
σταυρωμένα τὰ χέρια του.

—Λοιπὸν κύριοί μου εἶπεν ψυχρὰ, εἶδατε

ἀρκετά ἀπό τὰ πειράματά μου;

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν ποῦ ἦτο εἰς τὸ μέσον. Τότε ὅμως ὁ Χόλστεν παρετήρησε, ὅτι τὸ δεξιὸν τοῦ πόδι ἐκούτσαίεν.

—Τὶ ἐκάματε μὲ τὸ πόδι σας; τὸν ἠρώτησε ἀποτόμως.

—Ἐπεσα ἀπὸ μίαν σκάλαν καὶ ἔσπασα τὸν ἀστράγαλόν μου. Ἄλλὰ τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό;

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως κύριε δόκτωρ τοῦ ἀπήντησεν ὁ Χόλστεν. Κύριε ἐπιθεωρητά.

Ἄλλὰ τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό;

—Συλλάβατε αὐτὸν τὸν κύριον ὡς ὑποπτον τῆς κλοπῆς τῶν πτωμάτων.

—Ἐν ὄνοματι τοῦ Νόμου, ὁ Ἐπιθεωρητῆς ἔθεσε τὴν χεῖρα του εἰς τὸν ὄμιον τοῦ Γιουάν.

Ἄλλὰ τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό;

—Δὲν θὰ εἰσθε εἰς τὰ καλά σας! Τί σχέσιν ἔχει ἡ κλοπὴ τῶν πτωμάτων μὲ τὸ σπασμένον

πόδι μου;

—Αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίζετε σεῖς καλλίτερα, ἀπὴντησε ὁ Γκόντινορ, πῶς ἐπληρώθητε, ὅταν μὲ τὴν βοήθειαν τῆς σκάλας ἐκλέψατε τὰ πτώματα διὰ τῆς στέγης.

—Καὶ τί θὰ ἔκαμνα μὲ τόσα πτώματα.

—Τί θὰ ἐκάμνατε μὲ αὐτὰ! εἶπεν ὁ Χόλστεν καὶ ἔδειξε μὲ φρίκην τοὺς τοίχους καὶ τὴν τράπεζαν.

—Ἄλλὰ κύριέ μου τόσον καιρὸν δὲν μοῦ ἀφήνουν τὰ πειράματά μου, ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἐξετάσω τριάντα ἕνα πτώματα.

Ἐξ ἄλλου..... ἀφῆντος ἐσιώπησεν τρομαγμένος.

—Εἰ, τὸν ἐπίεσε ὁ Χόλστεν.

—Τίποτε, ἀπήντησε βραχέως ὁ ἱατρός. Σᾶς ἀκολουθῶ. Ἡ ἀθωότης μου θὰ ἀποδειχθῆ.

Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΟΜΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΥΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ J. SWIFT

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλο αὐτοκράτωρ μίαν ἡμέραν ἐπροχώρησε ἐφιππος πρὸς τὸ μέρος μου. Εἰς τὴν θῆραν μου ὁ ἵππος του ἐκπλαγεὶς ἀφηνίασε.

Ἄλλὰ ὁ πρίγκηψ ποῦ εἶναι ἱππεύς ἐξαίρετος ἐκρατήθη γερὰ μέχρις ὅτου ἔσπευσεν ἡ ἀκολουθία του καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον. Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀφοῦ ἀφίππευσεν ἤρξατο νὰ μὲ παρατηρῆ ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρὰς μὲ μέγαν θανατισμὸν, ἀλλὰ μένον πάντοτε διὰ λόγους ἀσφαλείας μακρὰν τοῦ σημείου μέχρι τοῦ ὁποίου ἔφθανε ἡ ἀλυσίδα μου.

Ἡ αὐτοκράτειρα, οἱ πρίγκηπες καὶ αἱ πριγκηπέσσαι συνοδευόμεναι ἀπὸ κυρίας, ἐπὶ τῆς τιμῆς ἐκάθησαν εἰς ἀπόστασιν.

Ἄλλο αὐτοκράτωρ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ

ὅλους τῆς ἀλλῆς του πράγμα ποῦ κάμνει νὰ τὸν φοβοῦνται, ὅσοι τὸν παρατηροῦν.

Τὰ χαριτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶναι μεγάλα καὶ ἀρρενωπά. Ἐχει χρῶμα ἐρυθρὸν, μέλη ἀνάλογα, χάριν καὶ μεγαλειότητα εἰς ὅλας τὰς κινήσεις. Δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός του. Ἦτο 28 ἐτῶν, ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶχε βασιλεύσει ἔτι.

Διὰ τὸν παρατηρῶ μὲ μεγαλυτέραν ἀνεσιν εἶχα κατακληθεῖ πλαγίως εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπόν μου νὰ εἶναι παράλληλον πρὸς τὸ ἰδικόν του.

Τὸν εἶδα δὲ τόσας πολλὰς φορὰς, ὥστε δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀπατηθῶ διὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἐμφανισέως του. Τὸ ἐνδύμα του ἦτο μονοκόματον καὶ ἀπλόν, κατὰ τὸ ἥμισυ δὲ Ἀσιατικῆς, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον Εὐρω-